

hvad Landbokkommissionen ikke havde foreslaaet, at jordløse Huse skulde kunne komme ind under Loven. Men kan en Taksation i enkelte Tilfælde være heldig lige over for Ejendomme, med ny Bygninger, saa maa man sikkert erkende, at det er langt nødvendigere, ja, jeg vil sige uundgaelig nødvendigt lige over for gamle Huse at give Adgang til Taksation. Der kan man ikke acceptere Laansørgernes egne Opgivelser. Jeg har derfor som Følge af, at Kreditforeningerne ere gaaede ud, atter foreslaaet — dog, jeg erindrer i Øjeblikket urigtig, det var ikke mig, der har foreslaaet det, men det høje Landsting med fuld Samstemning fra min Side — indført en Ændring, hvorefter det i Slutningen af § 7 bliver bestemt, at Amtskommissionens Formand skal være berettiget til, naar han dertil finder Anledning, at lade Ejendommens Laaneværdi fastsætte ved Taksation efter Reglerne i Lov 19de Marts 1869 om Udlaan af umyndiges Midler. Omkostningerne ved saadan Taksation afholdes af Statskassen. Denne Ændring, skønt den ikke stod i det oprindelige Regeringsforslag, fordi den var unødvendig, da Kreditforeningernes Medhjælp skulde bruges, har jeg indført i det Forslag, jeg forelagde for Folketinget i Aar. Jeg beklager, at denne Ændring, som altsaa blev indført i Fjor ved det høje Landsting, og som er nødvendiggjort ved, at man havde udsendt Kreditforeningernes Medhjælp, er udstemt i Folketinget i Aar. — Et andet Punkt, hvor jeg ikke kunde føre Forslaget tilbage til den Form, som det oprindelige Regeringsforslag havde, var Forrentningsspørgsmaalet, som omhandles i det foreliggende Forslags § 10. Derved, at Kreditforeningernes Medvirken var bortfalden, var jo ogsaa Forrentningen til Kreditforeningen bortfalden af Lovforslaget, og jeg stod jo altsaa der lige over for et delvis nyt Spørgsmaal. Jeg tog da Landstingets Forslag om 3½ pCt. Men ærede Medlemmer, som have lagt Mærke til mine tidligere Udtalelser om denne Sag her i Tinget, ville vide, at jeg finder, det er en af de Bestemmelser, hvorom nærmere Forhandling vistnok bør finde Sted.

Som en naturlig Følge af, at samtlige Ændringer, som Landstinget og Folketinget vare blevne enige om i Fjor, vare indførte i det Regeringsforslag, som altsaa forelagdes i Begyndelsen af denne Samling, ere de Ændringer, som i Aar ved Folketingets Behandling af Sagen ere indførte i Lovforslaget, blevne ret redu-

cerede i Antal. De udgøre nu i Virkeligheden 9; ganske vist er der 12 Ændringer, men de 3 ere ny, dem skal jeg senere omtale med et Par Ord, men af de gamle Stridspunkter mellem Landstinget og Folketinget er der af Folketinget genoptaget 9. Naar man ser tilbage i Tiden for to Aar siden, da man var oppe paa et halvt Hundrede Ændringer, kunde det jo synes, som om man var naaet et godt Stykke fremad, og jeg benægter ingenlunde, at man ogsaa er kommen noget fremad henimod en Overenskomst og Realisation af Loven, men paa den anden Side maa det erindres, at de Ændringer, som staa tilbage, ganske vist repræsentere Hovedpunkterne i Overensstemmelserne mellem de to Ting. Jeg bemærkede, at det andet Ting havde indført tre ny Ændringer, hvoraf de to imidlertid omhandle det samme Forhold. Jeg skal med et Par Ord tillade mig at angive mit Standpunkt med Hensyn til disse Ændringer. Det ene vil findes i § 10, hvor der i 2den Linie er tilføjet: „dog efter mulig paahvilende Arvefæsteafgift.“ Dette Spørgsmaal om Arvefæsteafgift har været til Forhandling i Kommissionen dog uden, at Kommissionen tog Standpunkt dertil. Kommissionen har, saa vidt jeg erindrer, nærmest tænkt sig, at Ejendomme, hvorpaa der hvilede Arvefæsteafgift, ikke egnede sig til at komme ind under Lovens Bestemmelser, men jeg maa erkende, at der paa en saa stor Del Ejendomme her i Landet hviler Arvefæsteafgift, at det sikkert vilde være uheldigt, om alle Ejendomme med Arvefæsteafgift vare udelukkede fra at komme ind under Loven; og Folketinget har derfor ganske sikkert haft Ret i at tage Spørgsmaalet frem. Noget andet er, om den Ændring, som Folketinget har indført, er fuldt tilfredsstillende og fuldt udtømmende. Dette tror jeg ikke. Der staa jo paa et andet Sted i Lovforslaget, at det Laan, som Staten skal give, beregnes efter Ejendommens Laaneværdi. Hvis man nu medtager i Laaneværdien den kapitaliserede Arvefæsteafgift, vil man jo kunne komme til ganske kuriøse Resultater. Naar en Ejendom repræsenterer en Værdi af 4,000 Kr., og der paa den hviler en Arvefæsteafgift, der kapitaliseret beløber sig til 500 Kr., saaledes at der i Virkeligheden kun er betalt 3,500 Kr. for den, saa skal Staten alligevel, hvis Ejendommens Laaneværdi opgives til 4,000 Kr., laane $\frac{9}{10}$ efter Folketingets Forslag, det er 3,600 Kr., og da Arvefæsteafgiften repræsenterer 500 Kr., saa vil der i det